

Σταχυολογήματα από τους μαθητές του Δ2.

(Φανταστικές και αληθινές ιστορίες και συνεντεύξεις)

Συνέντευξη από μία μηλιά.

- ☺ Γεια σας, κυρία Μηλιά. Χαίρομαι που δέχεστε να σας πάρω συνέντευξη.
- ☺ Εγώ χαίρομαι περισσότερο από σένα, γιατί κάποιος θα ασχοληθεί μαζί μου.
- ☺ Λοιπόν, ας ξεκινήσουμε από την πρώτη ερώτηση. Κυρία μηλιά, που μεγαλώσατε;
- ☺ Βρέθηκα εδώ, όταν ο ιδιοκτήτης του κήπου με φύτεψε στην αυλή του.
- ☺ Εδώ και πόσα χρόνια βρίσκεστε στον κήπο;
- ☺ Βρίσκομαι εδώ περίπου 13 χρόνια.
- ☺ Κυρία Μηλιά, πώς είναι ο κορμός σας;
- ☺ Ο κορμός μου είναι γερός και χοντρός και φτάνει ως τα 12 μέτρα.
- ☺ Πώς είναι τα άνθη και ο καρπός σας;
- ☺ Τα άνθη μου μοιάζουν με της κερασιάς. Είναι άσπρα, ενώ κάποιες φορές έχουν και λίγο ροζ. Ο καρπός μου είναι κόκκινος, στρογγυλός, τραγανός και νόστιμος. Επίσης, υπάρχουν πολλές ποικιλίες μηλιάς.
- ☺ Τι χρώμα έχουν τα φύλλα σας;
- ☺ Τα φύλλα μου είναι χοντρά και έχουν χρώμα πράσινο.
- ☺ Πού προτιμάτε να ζείτε, ποια εποχή και με ποιες θερμοκρασίες;
- ☺ Προτιμώ να ζω σε ημιορεινά μέρη, κυρίως σε πλαγιές. Η εποχή που προτιμώ είναι η άνοιξη, γιατί έχει πιο καλές θερμοκρασίες. Μπορώ να ζήσω μέχρι - 40 βαθμούς τον χειμώνα και το καλοκαίρι να μην ξεπερνούν τους 29 βαθμούς.
- ☺ Τι σκέφτεσαι και τι νιώθεις για τους ανθρώπους και τα άλλα δέντρα;
- ☺ Οι άνθρωποι με αγαπούν, γιατί οι καρποί μου κάνουν καλό στην υγεία, και φτιάχνουν μαρμελάδες, μηλόπιτες και άλλα. ☺ Μου αρέσουν τα άλλα δέντρα και θα χαιρόμουν να είχα περισσότερα δέντρα στον κήπο για παρέα, όπως: «Βερικοκιές κερασιές, ροδακινιές, πορτοκαλιές, λεμονιές, μουριές, λотиές, συκιές και άλλα».

☺ Έχεις ακούσει κάποια ιστορία από τα πουλιά που κάθονται στα κλαδιά σου ή τους ανθρώπους που κάθονται στον ίσκιο σου;

☺ Έχω ακούσει πολλές ιστορίες. Μία από αυτές που άκουσα ήταν από ένα χελιδόνι που ταξίδεψε στην Αίγυπτο. Μία μέρα εκεί που πήγαινε να πει νερό, στον ποταμό Νείλο, ζαλίστηκε και έπεσε στο ποτάμι. Ήταν τυχερό όμως, γιατί εκείνη την ώρα περνούσαν και οι φίλοι του, που το σώσανε. Ο καιρός είχε ζεστάνει και τα χελιδόνια ήταν στη χώρα μας. Πιο συγκεκριμέ-να στην αποθήκη του ιδιοκτήτη. Μου είπε όλη αυτή την περιπέτεια του και τρόμαξα. Τέλος πάντων... Ένα να θυμάσαι, γιατί όπως έλεγαν και οι παλιοί: «Ένα μήλο την ημέρα, τον γιατρό τον κάνει πέρα».

☺ Σε ευχαριστώ πολύ κυρία, Μηλιά. Χαίρομαι πολύ που σας γνώρισα.

Χριστιάννα Σιώκου

Συνέντευξη από μία ελιά

Μία καλοκαιρινή μέρα, στο σπίτι των παππούδων μου, βγήκα έξω να παίξω. Πήγα στο χωράφι με τις ελιές του παππού μου. Έτσι όπως έτρεχα, μέσα στις ελιές, είδα μία ελιά η οποία ήταν μεγάλη, ακόμα μου φάνηκε παλιά. Ρώτησα τον παππού μου και μου είπε ότι ήταν η πρώτη η ελιά που φύτεψε, όταν η μαμά μου ήταν μικρή. Εγώ σκέφτηκα να τη ρωτήσω για τον εαυτό της.

☺ Καλημέρα, κυρία ελιά. Θέλω να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις. Μπορώ;

☺ Φυσικά και μπορείς.

☺ Πού μεγάλωσες;

☺ Μεγάλωσα στο βουνό, όπου ζούσε ο παππούς.

☺ Πώς είναι ο κορμός σου;

☺ Είναι χοντρός και καφετής.

☺ Τι χρώμα έχουν τα φύλλα σου;

☺ Είναι πράσινα.

☺ Όλα αυτά τα πράγματα που μας είπες είναι για τον εαυτό σου;

☺ Ναι, είναι.

☺ Σε ευχαριστώ που μου απάντησε στις ερωτήσεις μου.

☺ Και εγώ σε ευχαριστώ που σε γνώρισα

Αφροδίτη Χασιώτη

Συνέντευξη από μια συκιά

- ☺ Ένα καλοκαιρινό πρωινό βγήκα να παίξω, όπως συνήθως, στην αυλή του σπιτιού μου. Ξαφνικά, εκεί που έπαιζα κάτω από τον ίσκιο το δέντρο της αυλής μας, άκουσα κάποιον να με φωνάζει.
- ☺ Εσύ εκεί κάτω, εσένα λέω!
- ☺ Ποιος μιλάει;
- ☺ Εγώ η συκιά. Σήκωσε το κεφάλι σου για να με δεις.
- ☺ Α! Μιλάνε τα δέντρα;
- ☺ Ναι, βέβαια! Μιλάνε και ακούνε.
- ☺ Πού μεγάλωσες;
- ☺ Στην αυλή του παππού σου. Εσύ φαίνεται ήσουν πολύ μικρή και δεν θυμάσαι, όταν με φύτεψε ο μπαμπάς σου.
- ☺ Α!!! Ίσως έχεις δίκιο. Ο κορμός σου είναι πάρα πολύ χοντρός. Είσαι ένα πολύ ψηλό δέντρο. Τα φύλλα σου είναι μεγάλα και καταπράσινα και έχουν το σχήμα της καρδιάς.
- ☺ Σε ευχαριστώ για τα όμορφα σου λόγια. Με κάνεις και κοκκινίζω.
- ☺ Και εγώ σε ευχαριστώ για τον όμορφο ίσκιο που μας δίνεις το καλοκαίρι και για τους γλυκούς καρπούς σου, τα σύκα που μου αρέσουν και τα τρώω πάρα πολύ. Να σε ρωτήσω και κάτι άλλο;
- ☺ Σε ακούω ρώτα με ότι θες.
- ☺ Πώς νιώθεις, όταν ακούς χαρούμενες φωνές γύρω σου και όταν ανεβαίνουν πάνω στα κλαδιά σου τα παιδιά για να παίξουν;
- ☺ Χαίρομαι πάρα πολύ αλλά, όταν ανεβαίνουν στα κλαδιά μου, μερικές φορές με πληγώνουν πολύ, όπως και τους ανθρώπους.
- ☺ Σου υπόσχομαι ότι από δω και πέρα θα σε προσέχω πολύ και θα είσαι το πιο αγαπημένο μου δέντρο.

Αναστασία Σαμαρτζή

Συνέντευξη από μια μουριά.

- ☺ Γεια σου, είμαι η δημοσιογράφος Μάγδα. Μπορώ να σου κάνω μερικές ερωτήσεις;
- ☺ Βεβαίως και μπορείς, αλλά για ποιο λόγο θες να μάθεις για εμένα;
- ☺ Τις χρειάζομαι για μία εργασία του σχολείου μου.
- ☺ Ας αρχίσουμε!
- ☺ Θα μου πεις πού έχεις μεγαλώσει;
- ☺ Αρχικά δημιουργήθηκα σε ένα φυτώριο στον Τύρναβο. Από εκεί αγοραστικά από τους γονείς σου, οι οποίοι με φύτεψαν σε μία περίοπτη θέση στην αυλή σας.
- ☺ Για ποιο λόγο σε τοποθετήσαμε εκεί;
- ☺ Για να κάνω σκιά και να μπορείτε να κάθεστε κάτω από τα φύλλα μου το καλοκαίρι.
- ☺ Πώς είναι ο κορμός σου και τα φύλλα σου;
- ☺ Ο κορμός μου είναι καφετής και τώρα αρχίζει να χοντραίνει. Τα φύλλα μου είναι μεγάλα και πράσινα.
- ☺ Πόσο χρονών είσαι;

☺ Είμαι 5 χρόνων.

☺ Τι σκέφτεσαι και τι νιώθεις για τους ανθρώπους και για τα άλλα δέντρα;

☺ Τους ανθρώπους του σπιτιού τους αγαπώ, γιατί με ποτίζουν και με κλαδεύουν. Το ίδιο αγαπώ και τα δέντρα.

☺ Έχεις ακούσει κάποια ιστορία από τους ανθρώπους ή τα πουλιά που κάθονται στα κλαδιά σου;

☺ Από τους ανθρώπους έχω ακούσει για την αφόρητη ζέστη που κάνει το καλοκαίρι. Τα πουλιά που κάθονται στα κλαδιά μου είναι συνήθως οι καρακάξες, οι οποίες είναι πολύ κουτσομπόλες .

☺ Σε ευχαριστώ πολύ που μου απάντησες στις ερωτήσεις μου. Εμείς κάποια στιγμή θα τα ξαναπούμε.

Μαγδαληνή Σώφλου

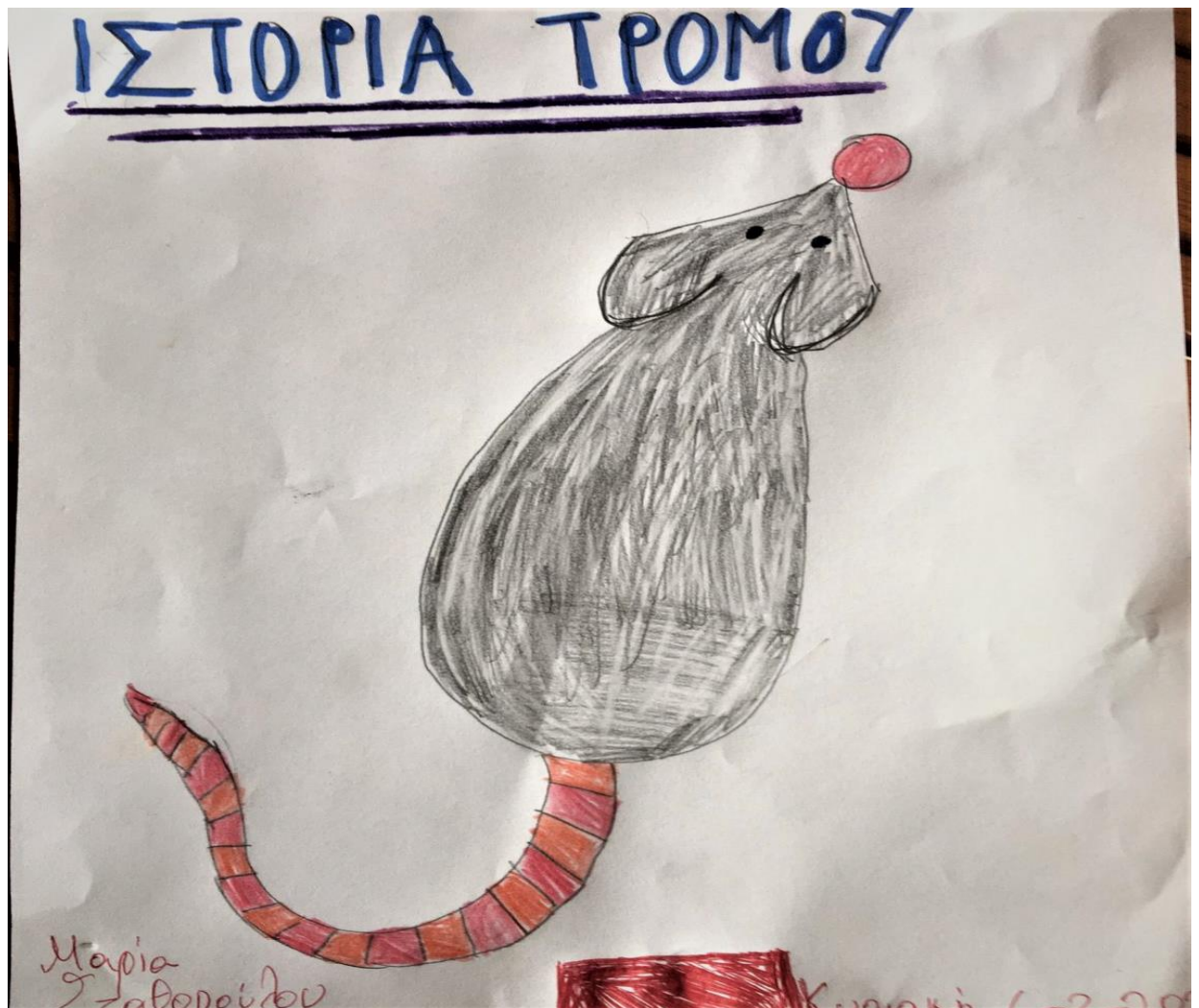
Φανταστικές και αληθινές ιστορίες

Ιστορία τρόμου.

Ένα καλοκαίρι στο χωριό του μπαμπά μου, στην Πολυθέα, εγώ και τα ξαδέρφια μου παίζαμε στην αυλή του σπιτιού μας. Τότε, ξαφνικά, ακούσαμε έναν θόρυβο μέσα από την αποθήκη και αποφασίσαμε να πάμε να δούμε τι ήταν. Πήραμε φακούς για να βλέπουμε στο σκοτάδι και ετοιμαστήκαμε να μπούμε. Άνοιξα την πόρτα. Όλα ήταν σκοτεινά! Ανάψαμε τους φακούς μας και αρχίσαμε το ψάξιμο αλλά δεν βρήκαμε τίποτα. Ψάξαμε μέσα στα κουτιά, κάτω από τις παλιές καρέκλες, μέσα στην ντουλάπα, μα τίποτα. Τότε, ξαφνικά, ο ήχος δυνάμωσε και πετάχτηκε ένα ποντίκι πίσω από το τραπέζι. Όλοι τρομάξαμε και τσιρίζαμε. Ευτυχώς ήταν εκεί ο μπαμπάς μου και το κυνήγησε και έφυγε μακριά.

Για να σας πω την αλήθεια, στην αποθήκη έχω να μπω από τότε. Εκείνη την ημέρα είχα τρομάξει πάρα πολύ.

Μαρία Σταθοπούλου.

Πώς έγιναν κόκκινες οι ντομάτες.

Μία φορά και έναν καιρό ήταν μία οικογένεια που ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι με ένα μεγάλο κήπο. Αυτός ο κήπος είχε πολλά λαχανικά. Σε μία γωνιά του κήπου είχε φυτεμένες ντομάτες. Αυτές οι ντομάτες δεν είχαν χρώμα. Τις ντομάτες αυτές δεν τις έκοβαν, γιατί ήταν άσπρες. Τα άλλα λαχανικά τα έκοβαν, γιατί είχαν χρώμα.

Μία μέρα το κοριτσάκι της οικογένειας βγήκε έξω στον κήπο να παίξει. Τότε στη γωνιά του κήπου είδε τις άσπρες ντομάτες και τις λυπήθηκε, γιατί δεν της έδιναν σημασία. Το κοριτσάκι σκέφτηκε να στολίσει τις ντομάτες με κόκκινες κορδέλες. Αμέσως πήγε στο δωμάτιό της και πήρε όλες τις κόκκινες κορδέλες. Στόλισε τις ντομάτες με τις κόκκινες κορδέλες και οι ντομάτες χάρηκαν που ήταν κόκκινες. Ξαφνικά οι ντομάτες πήραν χρώμα και έγιναν κόκκινες. Το κοριτσάκι τις δοκίμασε και ήταν πάρα πολύ νόστιμες. Τότε πήγε και φώναξε τους γονείς της. Από τότε η οικογένεια έτρωγε κάθε μέρα ντοματοσαλάτα

Αφροδίτη Χασιώτη

Το πορτοκάλι και μία ηλιαχτίδα

Μία φορά και έναν καιρό σε ένα περιβόλι υπήρχαν ντομάτες και διάφορα δέντρα. Ένα από αυτά ήταν η μηλιά. Όμως τα μήλα ήταν καφέ και άσχημα και κανένας δεν ήθελε να τα φάει. Η μηλιά στεκόταν λυπημένη.

Μία μέρα φύσηξε δυνατά ο αέρας και ένα μήλο έπεσε δίπλα σε μία κατακόκκινη και νόστιμη ντομάτα. Τότε το μήλο την κοίταξε λυπημένο και της είπε: «Ντομάτα πού είσαι τόσο λαχταριστή και κόκκινη, σε παρακαλώ δώσε μου και εμένα λίγο χρώμα σε ζηλεύω!» Τότε η ντομάτα το κοίταξε και το λυπήθηκε. Το πλησίασε, το άγγιξε και το έδωσε το χρώμα της.

Τώρα πια το μήλο ήταν και αυτό κατακόκκινο και λαχταριστό. Όλοι ήθελαν να το δοκιμάσουν και εκείνο ένιωθε ευτυχισμένο και περήφανο για την ομορφιά του.

Η κούκλα.

Όλοι έχουμε παιχνίδια και μάλιστα πολλά, αλλά δεν τα χρειαζόμαστε όλα, τα παίρνουμε πολλές φορές χωρίς λόγο. Έτσι βρίσκονται κι αυτά με τα πεταμένα σε καμιά γωνία. Τώρα θα σας πω μία τέτοια ιστορία ενός παιχνιδιού.

Μία μέρα που έπαιζα στο σπίτι της ξαδέρφης μου, στο δωμάτιό της, άκουσα μία χαμηλόφωνη φωνή να έρχεται κάτω από το κρεβάτι. Πήγα να δω τι ήταν. Ήταν μία κούκλα με μωβ μαλλιά, μεγάλα κίτρινα σκουλαρίκια, ένα κόκκινο σορτς, μία πράσινη μπλούζα με μία κόκκινη καρδιά πάνω της και ψηλά ροζ τακούνια. Τη ρώτησα πώς βρέθηκε εκεί κάτω και μου είπε ότι βρισκόταν σε ένα παιχνιδάδικο με άλλες κούκλες. Τότε κάποιος άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Ήταν η ξαδέρφη μου. Την αγόρασε και πήγε σπίτι της. Την έβγαλε από το κουτί γεμάτη χαρά. Έπαιζε μαζί της όλη μέρα. Την είχε μαζί της στο πρωινό, στο μεσημεριανό, στο βραδινό, στο μπαλέτο και στο χορευτικό. Με λίγα λόγια παντού. Αυτό κράτησε μία εβδομάδα. Μία μέρα που πήγαινε στο πάρκο μαζί της, είδε σε μία βιτρίνα μία κούκλα με χρυσό καπέλο, χρυσό φόρεμα και χρυσά γοβάκια. Ζήτησε από τη μαμά της να την αγοράσουν. Η μαμά της δέχτηκε. Την αγόρασαν και ξεκίνησαν για το πάρκο. Κρατούσε στα χέρια της την καινούργια κούκλα, ενώ την παλιά την έχωσε μες στην τσάντα της. Αυτό γινόταν συνέχεια. Παράτησε την παλιά κούκλα δίπλα από το κρεβάτι της. Με την καινούργια ήταν συνέχεια μαζί στο πρωινό, στο μεσημεριανό, στο βραδινό, στο μπαλέτο και στο χορευτικό. Με λίγα λόγια παντού. Η μαμά της κατά λάθος είχε σπρώξει την παλιά κούκλα κάτω από το κρεβάτι. Έμεινε εκεί ένα μήνα. Έτσι βρέθηκε εκεί. Τη ρώτησα τι απέγινε η καινούργια κούκλα. Μου είπε ότι είναι πεταμένη μέσα στην ντουλάπα και ότι πήρε καινούργια κούκλα η ξαδέρφη μου. Με αυτά που άκουσα είχα στεναχωρηθεί, για αυτό πήρα την κούκλα, την καθάρισα και την πήγα με τη μαμά σε ένα ίδρυμα για παιδιά. Εκεί θα έπαιζαν μαζί της, γιατί αυτά τα παιδιά δεν είχαν τη δική τους κούκλα.

Με αυτήν την ιστορία έμαθα ότι πρέπει να δίνω και να μην παίρνω πράγματα που δεν χρειάζομαι.

Μαρία Σταθοπούλου.

Το μουσικό κουτί.

Ένα πρωί που καθόμουν στο σπίτι και έπαιζα με τον αδερφό μου, ήρθε ένα μήνυμα στο κινητό του μπαμπά μου που έλεγε να πάει να παραλάβει ένα δέμα από το Ταχυδρομείο. Ήμουν πολύ περίεργη να δω τι έχει μέσα.

Όταν το έφερε, το άνοιξα και μέσα είχε ένα μουσικό κουτί. Άνοιξα το μουσικό κουτί και βγήκε μία μπαλαρίνα η οποία χόρευε στο ρυθμό του τραγουδιού. Αυτό το παιχνίδι μου το αγόρασε η θεία μου από την Καβάλα. Τότε κατάλαβα πόσο δρόμο έκανε για να έρθει ως εδώ. Για αρκετό καιρό ήμουν πολύ χαρούμενη, μέχρι που μία μέρα έσπασε το σώμα της μπαλαρίνας. Στεναχωρήθηκα πολύ και έτσι το πήγα στην αποθήκη, μαζί με τα άλλα χαλασμένα παιχνίδια. Το κουτί έμεινε για δύο μέρες στην αποθήκη. Αποφάσισα να κολλήσω την μπαλαρίνα, έτσι ώστε να είναι πάλι σαν καινούρια. Χάρηκα που τα κατάφερα, Γιατί δεν το άφησα να πάει χαμένο μέσα στη σκόνη της αποθήκης.

Μαγδαληνή Σώφλου

Περιπέτεια στο δάσος

Το περσινό καλοκαίρι πήγα για διακοπές στο χωριό του μπαμπά μου, στον παππού και στη γιαγιά.

Το χωριό των παππούδων είναι ορεινό, μέσα στο δάσος. Κάθε καλοκαίρι συναντώ τους φίλους μου που έρχονται και αυτοί για διακοπές. Οι πιο στενοί μου φίλοι είναι ο Γιάννης, ο Μάριος και ο Μάρκος.

Μία ηλιόλουστη μέρα αποφασίσαμε να πάμε όλοι μαζί βόλτα στο δάσος, για εξερεύνηση, έχοντας μαζί μας και κιάλια και γουόκι τόκι. Ενώ είχαμε προχωρήσει μέσα στο δάσος, ο Γιάννης θέλησε να ανέβει σε ένα δέντρο, για να δει με τα κιάλια. Όταν έφτασε ψηλά, έσπασε το κλαδί και έπεσε κάτω. Πονούσε πολύ και δεν μπορούσε να σηκωθεί.

Ξαφνικά σκοτείνιασε ο ουρανός, άρχισαν βροντές και αστραπές και ξεκίνησε μία δυνατή βροχή. Ο Γιάννης δεν μπορούσε να σηκωθεί. Εμείς χάσαμε το δρόμο της επιστροφής και βρεγμένοι δεν είχαμε πού να κρυφτούμε. Τρομοκρατημένοι όπως ήμασταν και οι τέσσερις και μούσκεμα, αρχίσαμε να κρυώνουμε και να περνούν

διάφορες σκέψεις φόβου από το μυαλό μας. Ο Μάρκος έβαλε τα κλάματα. Εγώ προσπαθούσα να τον ηρεμήσω.

Τότε μου ήρθε η ιδέα ότι είχαμε μαζί μας το γουόκι τόκι. Το άνοιξα και σε κάθε συχνότητα καλούσα για βοήθεια, με την ελπίδα ότι κάποιος θα μας ακούσει. Ήμασταν φοβισμένοι, μούσκεμα ως το κόκαλο και πεινασμένοι. Αρχίσαμε να νοιώθουμε εξάντληση και το μόνο που σκεφτόμασταν ήταν πώς θα περάσει η νύχτα.

Δεν μας έφταναν όλα αυτά και αρχίσαμε να ακούμε περίεργους θορύβους από το δάσος, από τα άγρια ζώα, δυναμώνοντας ακόμα περισσότερο τους φόβους μας. Μόνο ένα θαύμα θα μας σώσει, σκεφτόμασταν.

Το θαύμα έγινε. Εκεί που κλαίγαμε, ακούσαμε φωνές από το δάσος. Η βροχή είχε κοπάσει και διακρίνονταν φως στο δάσος. Ήταν τελικά οι γονείς μας που μας είχαν αναζητήσει, αφού είδαν ότι είχε περάσει η ώρα και δεν είχαμε γυρίσει. Βέβαια τη θέση μας την έμαθαν χάρη στη βοήθεια πού ζήτησα με το γουόκι τόκι. Μας άκουσε ένας κύριος που ειδοποίησε την αστυνομία.

Ευτυχώς ήμασταν όλοι καλά, εκτός από τον Γιάννη που είχε έναν μικρό τραυματισμό.

Χρήστος Παπαζαφείρης